

Samu felvette a varázslóköpönyeget. Megint a titkos országában járt, amelyről csak ő tudott. Egy rózsaszín malac ügetett hozzá, bánatosan lógatta a fejét.

– Nagy szerencsétlenség történt! – panaszkodott. – Ínség és nyomorúság lett az úr az országunkban.

– Mi a baj, malac? – kérdezte Samu.

– Én nem malac vagyok, hanem katica! – méltatlankodott az állat. – Csak malaccá változtattak! Iderepült seprűnyélen egy boszorkány, és most egyre csak varázsol, vége-hossza nincs a gonosztetteinek!

Ez dühítette Samut. Egyetlen banyának sincs joga az ő országában varázsolni, ezt csak egyvalaki teheti meg – ő. Másfelől viszont örült a hírnek, mert a banyával való összecsapás izgalmasnak ígérkezett.

– Majd adok én annak a banyának! Azonnal menjünk oda! – mondta Samu. – Mutasd az utat!

– De ugye azután újra katica lehetek? – siránkozott a malac. – Semmi kedvem így maradni, a malacok nem tudnak repülni, és nincsenek szép pöttyök a hátukon.

Samu megígérte, hogy amint véget ér a küzdelem a banyával, nyomban visszaváltoztatja katicává a malacot. Elinultak hát együtt, és útközben Samu sok-sok nyomát látta a banya gonosztetteinek: rengeteg elvarázsolt állatot. Macskává változtatott kutyákat, tehéné lett lovakat, számárrá vált farkasokat, patkánnyá bűvölt medvéket. Mind nagyon dühösek voltak, szidták a banyát, Samu segítségét kérték, és cibálták idegen bundájukat, hogy megszabaduljanak tőle.

– Ez nem segít – mondta Samu egy farkasnak, akinek a banya mesterkedése miatt immár számárként kellett élnie, és most éppen a saját farkát harapdálta. – Úgyse tudod leszedni azt a számárbőrt. Tűrj még egy kicsit, majd visszaváltoztatlak farkassá.

– Hát azt nagyon megköszönném – siránkozott a farkas. – Valahányszor hátranézek, és egy számárhátsót látok, összefut a számban a nyál, és azt gondolom: hohó, itt egy számár! Micsoda pompás falat lesz! És csak utána jut eszembe, hogy hiszen az a hátsó az enyém! Drága varázsló, kérlek, változtass vissza mihamarabb farkassá!

– Előbb még van egy kis elintéznivalóm a banyával – jelentette ki Samu szigorúan, ahogy egy tekintélyes varázslóhoz illik, és otthagya a farkas-szamarat. Sejtette, hogy nem lehet már messze a boszorkány, mert körös-körül egyre több lett az elvarázsolt állat, még egy vadul csaholó nagypapa is előbotorkált egy bokor mögül. Samu rájött, hogy nem is igazi nagypapa, hanem csak egy varázslat sújtotta kutya. Meg is ijedt egy pillanatra, de aztán újra nagy erejű varázslónak érezte magát, és ügyet se vetett az ugató nagypapára. Csak varázsolt rá egy szájkosarat, és masírozott tovább. Hirtelen

megpillantotta a banyát. A vénasszony nekitámasztotta a seprűjét egy nyírfának, ő maga pedig akkora lendülettel varázsolt, hogy egészen beleizzadt. Szegény állatok sivalkodtak és nyüsztettek nagy félelmükben, de a banya nem kegyelmezett, mindegyiket átváltoztatta.

– Mit művelsz, te banya? – kiáltotta bátran Samu. – Ez az én erdőm, és senkinek sem engedem meg, hogy rosszaljon benne!

– Hogy jössz te ahhoz, hogy bármit is megtilts nekem? – kérdezte dölyfösen a banya. – Fogd be a szád, vagy cipőkefévé változtatlak!

De Samu nem ijedt meg a fenyegetőzéstől, mert tudta, hogy neki, a nagy hatalmú varázslónak senki sem árthat. Csak nevetett a banya szavain:

– Ha nem hagyod abba, büntetésből én varázssollak el téged. Változz zebrává!

A banyából nyomban zebra lett, de az ereje mit sem csökkent. Farkát felcsapva nyerítette:

– Nekem aztán édes mindegy, lehetek akár zebra is, akkor se hagyom abba a varázslást!

És hogy nyomatékot adjon a szavainak, egy ártatlan kis nyusztit elefánttá változtatott. Az elefánt keservesen óbégatva elugrált a bokrok közé, csak úgy rengett tőle a föld.

Samu a szemöldökét ráncolta, és egymás után különböző állatokká varázsolta a banya-zebrát: egérré, tehéné, majd orrszarvúvá. De a banyára nem hatott a bundacsere, folytatta a galádságait. Samu egy pillanatra még báránnyá is változtatta, de becsúsztatott valami hibát, mert a tisztáson nem egy fehér gyapjas báránnyá jelent meg, hanem Birka úr.

– Miért ilyen mocskos a folyosó? – ordította szörnyű hangon.

– Inkább legyen banya – gondolta ijedten Samu, és visszavarázsolta Birka urat boszorkánnyá, aki nevetve kiabálta:

– Hahaha, nem tudsz legyőzni! Bármivé változtatsz, nem fogom abbahagyni a varázslást, amíg csak varázsigék jönnek ki a számon!

Samu ekkor már igen nagy bajban volt. Tanácstalanul törte a fejét, de a banya utolsó szavai hallatán remek ötlete támadt. Olyasvalamivé kell őt változtatni, ami nem tud beszélni. Porcicává vagy fenyőtobozzá... Akkor aztán hiába is próbálkozik a varázslással!

Samu felemelte a kezét, és a banya egy picike gombává változott.

– Umm-umm-pukk – motyogta a gomba, mivel nem volt szája, nem tudott érthetően beszélni. Azt akarta mondani:

– Ló! Változz azonnal légygé!

Ám ehelyett csak ennyi hallatszott:

– Óó, éé, éé!

A ló megvetően köpött egyet.

– Egy kukkot se értek! – felelte, és maradt, ami volt: ló.

A banya erre bedühödött, és megpróbált valaki mást elvarázsolni.

– Csiga! Változz békává! – akarta kiáltani, de csak ennyi hallatszott:

– Iig, éég!

– Nem értem, főnök! – feleselt a csiga, és nem zavartatta magát, továbbmászott.

A banya fújtatott és lihegett, de többé egyetlen állatot sem tudott elvarázsolni, mert a gomba beszédét senki sem értette. Kénytelen volt hát befogni a száját, és felhagyni a gonoszságokkal.

Az állatok ujjongtak, egy mókus dobolni kezdett egy tuskón.

– Hé, mókus! – kiáltotta oda neki Samu. – Beviheted azt a gombát az odúdba.

– Én nem mókus vagyok, hanem tigris! – felelte a tuskó tetejéről sértődötten a mókus. Ekkor egy zsiráf közelebb botorkált, és panaszos hangon így szólt:

– Igazából én vagyok a mókus, de nem férek be a saját odúmba, túl hosszú a nyakam.

– Ne haragudjatok, elfelejtettem, hogy a banya mindent összekavart – mondta Samu. Jó sok időbe telt, mire az összes állat visszanyerte eredeti külsőjét – a malac újra katica lett, a nagypapa kutya, a zsiráf mókus. Csak a gomba maradt gomba.

